

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16, а у унутрашњости код овлашћених скуљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ШТА СВЕ ПРАКТИКУЈУ ЛОПОВИ

IV. Знаци.

г.) Акустички знаци.

2.) Фонички саобраћај у затворима.

(СВРШЕТАК)

Овај је много проширенији и опаснији, но што се обично узима. Већином се мисли, да лопови не могу у затворима да дођу до дужих и тачнијих међусобних саопштавања, да крађа саопштења немају никакве вредности, те према томе да о таквим маленкостима не треба ни водити рачуна. Који од иследника тако мисли, или није никад своје затворе видео или не зна, од каквих последица могу бити такви споразуми, или лаже сам себе.

Помислимо само на положај притвореника, који има дневно на расположењу 24 сахата, за које време може да ради што му је воља, који нема да мисли ништа важније по о својој кривици, који зна, да му може помоћи само његова памет, његов одговор, и који ће употребити све, да се споразуме с којим притвореним саучесником, да би се слагали у одговорима, или да стави у задатак каквом другом притворенику, који ће у скоро бити пуштен, да овај настане, да се нађу лажни сведоци, униште трагови и склоне *corpora delicti*.

Дабогме да то не ће бити ни у колико опасно, ако се један побанин, који је убио срну, да би лошао до кожуха, нешто тајно споразумева са слугом, који је украо сребрн сахат човеку, који га је негде заборавио, али са свим друкчије стоји ствар, кад у рукама имамо препредене лопове, који дан и ноћ мисле, како да присвоје туђу замуку, да не буду ухваћени и кад их ухвате, да умакну. Ти људи измишљају сваковрсне начине да се споразуму.

Ко само ма и за кратко време хоће да обрати пажњу, врло ће брзо видети, како с таквим стварима стоји и у најуређенијим затворима. На вратима и прозорима, дању и ноћу, у ћелији и за време шетње избацују притвореници реченице, речи, бројеве, неартикулисане гласове, на које се чују одговори, јер све то други лопови извесно да разумеју, иначе се то не би тако непрестано свуда и увек настављало. Један се правио луд и непрестано је изговарао бројеве — одмах пак на другом кату био је један тако пакосан, те је бедног лудака исмејавао. Тако кад би онај доле неко време бројао, онај би други то исто чинио „ругајући му се.“ Онај доле наљутио би се, те би и опет бројао, а онај горе смејао се је и опет му се подругивао. Кад се на послетку опазило, да су се та двојица споразумевали, било је већ сувише доцкан.

У другом једном затвору била су ухашена два Јеврејина. То беху побожни људи и певали су сваки дан јеврејске псалме, али то нису чинили никад једновремено, „да не би један другом сметао“. После дужег времена откривено је са свим случајно, да су се та два човека у певању споразумевали како да се бране.

Кад људи певају у затворима, већина мисли, да те људе не тишти ништа и да они безбрижно чекају реч правде. На текст тих песама и не обазире се нико, а да иследник на то певање у затворима обраћа мало већу пажњу, увидео би, да се текст за те песме узима већином из његовог ислеђења. Исто тако и звиждукањем се врло добро постижу споразуми.

Да је то могућно, доказ је тај, што је познато, колико је проширено споразумевање с помоћу куцања. То је зло толико узело маха, да су у Немачкој, да би му доскочили, морали преустројавати затворе. Приступило се зидању тако званих Шекових ћелија (с троструким зидовима) а Аве Лалман прича, да су једном у Вајмару часовнике са звоника вешали по ходницима, да би гласним ударима њихалице ометали споразум куцањем. Најинтереснији је пример за „куцање“ несрећни Фрања фон Шпаун, који је на крају прошлог столећа био заточен у Мункачу и Куфштајну као „по државу опасан човек.“ Он беше дознао, да је до њега био ухапшен један Француз по имену М. (доцније војвода и министар), и сад он покушаваше, да се с њим споразуме. Он је најпре небројено пута по двадесет четири пута у зид ударао, док се његов суд сед није досетио, да то значи двадесет и четири слова у азбуци, те му је одговорио. За тим поче Шпаун најпре један пут, за тим двапут, па онда трипут ударати, и онај други докучи, да он тиме хоће да каже а—б—в ит.д., он му одговори и за кратко време ова два друга могли су потпуно један другог разумевати и један се с другим разговарати. М. је пуштен пре у слободу него Шпаун, али га се је сећао и доцније му израдио пензију. Прича се и то, да је Шпаун М. посетио у Минхену и пред вратима почео старо куцање; М. је узвикнуо: „C'est Spaun, ou le diable!“ (То је или Шпаун или сам ђаво!) Аве Лалман вели даље, да се данас у затворима ради споразума куцањем употребљава готово увек систем Морзеовог телеграфа, с помоћу кога се, као што је познато, сва слова представљају комбинавањем дугих и кратких удараца (цртица и тачака).

Различне ударе лако је извести, н.пр. кратак удар прстом, дугачак песницом, или пак различитом јачином. Ако се н.пр. за куцање употреби лажица, штап, даска, поклопац, ципела ит.д., онда ће се краћим, оштријим куцањем обележавати тачке, ширим, потмулим црте.

Кад се сад узме у обзир, колики број људи (нарочито на западу), осем чиновника, станичних служитеља, чувара, железничких радника ит.д. знају откуцавати телеграфске сигнале или су имали прилике, да тај систем бар неколико упознаду и проуче, даље, да се ти знаци могу наћи у сваком популарном уџбенику физике, онда ће бити јасно, да је лоповима само било потребно, да узму тај систем, па да свуд по затворима „по Морзеовом систему“ без бриге телеграфују.

Да би се стало на пут оваквом начину споразума, добро је — ако немамо ћелија, да лопове надалеко једне од других раставимо — да наредимо чуварима да и они нададу у лупање кад чују лупу у затворима; тако се омета и чини немогућним споразум између притвореника.

Врло често се међу притвореницима, који су у једном кату притворени, постизава споразум, кад потрбушке легну на под, па онда полако и јасно према земљи говоре. Ако сад други дописник, па ма био и у удаљенијој ћелији, легне тако на патос, да ухо лепо с даскама састави, он разуме врло добро шта онај говори. Али за овакву врсту споразума потребно је да се лопови претходно или преко других притвореника договоре, у које ће време извршити тај споразум.

д.) Обележја.

Под тим се разуму маркирања лопова, који су окривљени да су издали кога другог лопова. У пређашња времена су пот-

казивачи или издајце у лоповским четама просто убијани, а више пута и на муке метани. Доцније су их на мртво име тукли и на једном или оба образа засекали им по једну косу линију.

Тих обележја данас готово нема више. Аве Лалман сећа се једног старог Јеврејина, који је био „обележен“. Овај начин обележавања издајца практикује се највише међу Циганима. Људима, који су тако обележени, не треба никад поклањати сувише вере. Био је један случај, да је један мађарски Циганин намерно сам себи начинио засекалину на образу. Он је отишао код власти и преварио их, да су га то други Цигани обележили, што их је, по њихном мишљењу, издао. Да би им се, како он рече, за то осветио, показао је властима многе покраје и водио жандарме на лице места, где је дело учињено. Међу тим он је таквим својим радом ишао на руку својим лоповским друговима. Јер док је он жандарме водио да покаже какву незнатну крађу, на другом месту је била извршена велика покрађа. Према томе треба увек бити обазрив и према потказивачима, који су сумњиви, јер они нам могу направити великих сметњи у раду.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Пресуде због својине са вештачењем.

а., Вештачење пре подигнућа тужбе.

Суду општине пожешке

Мијаило Ристић, овдашњи казанџија, копајући темељ за своју нову грађевину, коју је намеран подићи, заузео је и мога земљишта.

Како сам га на леп начин склањао да ми моје земљиште ослободи, но он се није хтео одазвати, принуђен сам тужити га суду.

Пре но што би могао подићи тужбу молим суд да се сходно § 250. и 252. грађ. поступка вештачки оцени стање заузећа на лицу места и да се одреди цена заузетом земљишту. За вештаке одређујем Петра Пантића зидара, Милоша Петровића земљоделца и Марка Јовановића абацију.

Прописну дијурну за вештаке у 15 динара полажем суду. Протокол вештачења молим суд да ми изда у препису. 27 маја 1898 г. Манолло Пантелић трг. из Пожеге.

Пожега.

На полеђини
№ 964.

Да члан суда А. Недовић са деловођом Арс. Петровићем и одређеним вештацима у овоме акту, ишају на лице спорног места и учине вештачење. Протокол вештачења саставити, и оверен препис истога предати молиоцу Маноллу по наплати таксе.

Вештаке предходно заклети. По свршеном вештачењу издати им положену дијурну. 27/VI. 1898. год.

Пожега.

Председник суда
Д. Настић

Вештаци су позвани и заклети по пропису § 259. грађ. поступка.

Заклетва гласи:

Заклињем се да ћу у спору Манолла Пантелића трговца противу Мијаила Ристића казанџије око заузетог земљишта, моје мњење дати по мом најбољем знању и савести.

Тако ми Бог помогао.

28. маја 1898 г.
Пожега.

Петар Пантић зидар
Милош Петровић земљоделца
Марко Јовановић абација

Оверава

Председник суда
Д. Настић
Рађено 28 V 1898 год.
у Пожези.

Протокол вештачења

извршеног на лицу места, око кога се споре Манолло Петровић трговац и Мијаило Ристић казанџија оvd.

Вештачењем руководио члан суда општ. А. Недовић.
Бележио деловођ општ. суда А. Петровић.

Вештаци:

Петар Пантић зидар
Милош Петровић земљоделца
Марко Јовановић абација

Данас а по наредби суда општине пожешке од 27. маја ове године № 964, изашли смо на лице места оспореног земљишта и приступили прегледу стања ствари.

Затражили смо од парничних страна тапије, и на наш захтев тапију нам је предао Манолло. Мијаило Ристић је се изјаснио, да тапије на своје земљиште нема, јер га ужива као наслеђе од својих предака, у овоме истом стању у коме се и данас налази, што може доказати сведоцима.

Када је приступљено премери имања Манолловог а по његовој тапији, нашли смо, да је Мијаило Ристић доиста ударио за читава по метра темељ за своју нову зграду на земљиште Маноллово, које његова тапија захтева.

Заузеће је са јужне стране Манолловог имања, које је одмах до имања Мијаилова и обим му је у ширину 0.50 метара, протежући се читавом дужином плаца Маноллова у овој ширини са 20 метара.

Имања парничних страна налазе се у Немањиној улици. Приступивши процени заузетог простора, обазирјући се и на место и положај заузећа, нашли смо да вредност заузећа износи осамдесет динара.

Манолло Петровић није ништа приметио противу вештачења и оцене заузетог земљишта.

Мијаило Ристић навео је, да је вештачење једнострано, да као такво нема законе вредности и да он има доказа и сведоке, — који ће потврдити, да он ово имање, на коме сада грађевину диже, овакво какво је, ужива од старине.

Вештаци

Парничари
Манолло Петровић
Мијаило Ристић абација

Петар Пантић зидар
Милош Петровић земљоделца
М. Јовановић абација

Оверава

Деловођ
А. Петровић

Члан суда
А. Недовић

б., Пресуда по предходном вештачењу.

а. тужба

Суду општине пожешке

Мијаило Ристић казанџија овдашњи, диже своју нову грађевину у овдашњој вароши у Немањиној улици.

Ударајући темељ за исту, заузео је, под исти и мога земљишта, са јужне стране, и то, са лица улице, у ширини 0.50 метара, кроз сву дужину мога плаца, која се граничи, до његовог 20 метара. Ово земљиште, по процени вештака, износи вредност 80 динара.

Како Мијаило никако не пристаје, да ово спорно питање, на леп начин изравнамо, и да ми моје земљиште ослободи, то га тужим суду и молим, да га он својом пресудом, на то принуди. Поред тога молим да га суд осуди да ми плати трошкове око вештачења, плаћену таксу по овом спору, и на име осталих спорних трошкова 60 динара.

За доказ подносим .|. тапију у препису, од које ћу и ориџинал на увиђај поднети. Тапија је потврђена првостепеним судом за окр. ужички 28. јануара 1884 год. под № 786., даље, протокол вештачења .|. ., којим се заузеће одређује.

Основ тужбе својина.

Вредност тражбе 80 динара.

Доказ исправе.

1. јуна 1898 год.

Пожега.

№ 1200.

Пошто је ово спор хитне природе то одредити рочиште одмах и позвати на исто парничне стране.

1/VII 1898 год.

Пожега.

б., Белешка.

Понизан суду
Манолло Петровић
трг. из Пожеге

Председник суда
Д. Настић

Рађено у суду општине пожешке
2. јуна 1898 год. у Пожези.

Белешка по спору
Манојла Петровића трговца овд.
Противу

Мијаила Ристића казанције овд.

Судили су Због својине земљишта. Вредност
председник суда 80 динара. Докази писмени.

Д. Настић

Чланови

А. Недовић

П. Матић

Деловођ

А. Петровић.

На рочишту су обе парничне стране.

На понуду суда за равнање, нису се могли поравнати.

Тужилац оста у свему при својој тужби, подноси суду и оригиналну тапију, потврђену судом округа ужичког од 28. јануара 1884 год. № 786. Тражи и за данашњи предстанак 10 динара дангубе.

Тужени рече: дизањем моје нове грађевине, нисам узео тужиоцевог земљишта, но је иста постављена на мом сопственом земљишту, које је у свима оним границама, које сада држим, било исто тако заграђено, док нисам ограду оборно ради дизања зграде. Овакав мој плац уживам још од 1880 г. као наследник мога покојног оца Таназија Ристића, и противу његових граница, све до данас није ми тужилац ништа примећавао. Да овај плац овако и са овим границама уживам као наслеђе од оца, потврдиће ми сведоци: Миле Перић бојадџија, Јанко Спасић абација, Тихомир Грујић опанчар, који за ове границе знаду још од онога времена када је мој отац имање држао. Молим да суд ово рочиште одгоди и друго одреди, те на исто позове и моје сведоке. Вештачење је једнострано и зато не може имати никакве важности. Противу процене — вредности оспореног земљишта нема шта да примети.

в., Судски разлози.

Тужилац за доказ својих навода подноси уредну тапију. Вештачењем које је вршено уредно и судским путем на основу § 250., 252., 253. и 257. грађ. пост. доказано је прегледом на лицу места, да постоји заузеће. Овим доказима суд мора поклонити своју потпуну веру, и истима је тужилац своје тужбене наводе потпуно доказао. Наводе туженог да је вештачење вршено једнострано, суд не може узети у обзир, јер овде је случај такве природе, да је се овај начин вештачења, морао ради саме брзине расправе спора употребити. Но и ово вештачење вршено је у присуству туженога, када је и том приликом на лицу места признавао да тапије нема а исту ни суду не подноси.

Одлагању рочишта за испит сведока, нема, нити може бити места, јер јавну исправу не могу потрти сведоци сведока, нарочито и с тога што је тапија доцније потврђена судом, дакле, после онога стања, које би имали сведоци означавати и утврдити, према чему, ако је било заузећа, по тапији тужиоцевој, за земљиште које тужени сада за своје држи, није требао као граничар тапију потписати, но свој протест уложити. Кад то тада није учинио сада му одбрана и право пред судом пада.

На основу ових разлога и § 6. и 13. грађанског пост. суд општине пожешке

Пресуђује:

Да тужени одмах уступи тужиоцу заузето земљиште, у Немањиној улици, са јужне стране плаца тужиоцевог, и то: са лица улице у ширини 0·50 метара, па у читавој дужини у првој линији 20 метара, да му накнади трошкове око вештачења у 16·50 динара, таксу плаћену по овоме спору 4·80 динара и на име спорних трошкова и дангубе 20 динара.

Пресуда одмах саопштена парничарима.

Од суда општине пожешке 2. јуна 1898 године № 1200. у Пожези.

Председник суда

Д. Настић

Чланови

А. Недовић

П. Матић

Деловођ
А. Петровић

NB Заведи пресуду са белешком у протокол пресуђења.

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

15. ЖЕНА СТРОЦАТОРОВА *)

Крстарећи од саме зоре па до мркле ноћи са одељењем жандармама по нашим италијанско-тиролским пограничним брдима, бејах веома уморан и са свим посустао кад се вратих. На жалост, труд и ови велики напори нису крунисани успехом. Нисмо пропустили да претресемо и промотримо сваку кућу сељачку, сваку колебу ту на Алпима, шта више сваки цбун на путу нам, пуном опасности, па ипак никаква трага од Бепа Бетониса. А опет морао је бити ту. Тек пре неки дан убијен је и опљачкан један италијански сточарски трговац баш код саме границе, на територији нашој, аустриској. И још како убијен! Несретник је био најпре онесвешћен ударом, па онда са свим правилно обешен о дрво. Радници, који пролажаху ту путем, први приметеше мртво тело, па, мислећи да је самоубиство, јавише то нашој првој пограничној станици. С комисијом судском одмах сам отишао на место дела и без тешкоћа констатовао разбојништво с убиством. Начин извршења изгледао је свакојако необичан, али ми опет није био нов. Сетих се да сам пре више година читао, као је неки озлоглашени друмеки разбојник италијански из Марша извршивао злочине на сличан начин. Та сваки зликовац има више или мање својих особина у вршењу жалосна му заната, а одлика Бепа Бетониса, прозваног Строцаторем, била је у томе, да своју жртву учини најпре безотпорном, за тим да је обеси. Цела истина, којој су се, на претресу судском у Риму државноме, у своје време јако чудили. Да није ово страшило, овај гад нашао кога подражаваоца, кога који би се и на њ угледао? Још тога дана мојој је сумњи учињен крај саопштењем италијанске полиције, да је на вечиту робију осуђени Бепе Бетонис, il Strozzatore, побегао, и да италијанска влада расписује 500 лира награде ко ухвати овог опасног зликовца.

По себи се разуме да смо дигли све на гоњење зликовца. Сви органи сигурности тога пограничнога среза узети су за крстарење, с помоћу свију финансијских стражара, којима располагасмо, удешено је да злочинца вијамо са свим као у котлу каквом, из кога измаћи не може, па ипак до јако сви труди остадоше узалудни. Строцатора баш као да је земља прогутала. Није се могло веровати да је на италијанску територију умакао, јер би се тамо морао осећати далеко несигурнијим. Италијанска коњичка жандармерија начинила је прави кордон, јер је горела жељом, да заслужи награду за главу Бетонисову.

Појмљиво је колико ме је у овим околностима морало љутити и мучити службено писмо, које сам затекао у канцеларији својој и које на начин доста оштар даваше израза чуђењу, што оправдана узнемиреност народа још није утишана хапшењем разбојника. Зловољан будући, бацим се, онако обучен, на диван за спавање и бејах, још премишљајући о данашњој експедицији, готов да ме сан ухвати, кад ме трже неко тихо куцање на прозору моје приземне собе за службени рад. Скочим и отворим прозор. Ма да на пољу беше мрачно, опазих прилику неку под прозором, бојажљиво уза зид прибијену.

— Шта је? упитих.

— Госп. комесару, морам говорити с вама, али да ме нико не види, тајно! одговараше журно, дувајући ми на уво.

— Ко сте ви?

— Све ћете дознати. Пустите ме само да уђем, страх хоће да ме убије.

— Због чега хоћете овамо?

— Због Строцатора.

Ова реч текну ме као електрични удар. Одмах отворих позадна врата своје собе и позвах непознатог унутра. На светлости лампе видех да је то неки момак у оделу италијанског чобанина. Био је умотан широким огртачем, боје угасите, а са шеширом великим и меким, јако намакнутиим на чело. За даља посматрања немадох времена.

— Знате ли где је Строцаторе? питах брзо уз разумљиво узбуђење.

— Знам.

— И хоћете да ми га издате?

*) Strozzatore, реч италијанска, значи: онај који веша, дави.

— Хоћу.

— Да бисте добили награду, којом му је италијанска влада главу уценила?

— Не, него да бих се осветила.

Убезекнуто загледах младића. Дивљи, пун мржње зрак запламте из његових са свим црних очију.

— Ко сте ви?

Момче једним брзим покретом смаче шешир са своје главе. Пуно праменова коврчаве косе падоше низ плећа.

— Ја сам Пипета, жена Строцаторова.

— Жена његова!

— Јест, његова жена. Изгледа вам чудовиште, да жена издаје свога мужа, јел'те? Али је чудовиште и оно што он учини са мном, пошто му слободу дадох. Ја сам била та, која сам му дала сретава за бегство. Да бих му се могла приближити, ја сам месецима као зидарско слушче радила на новим зградама казненога завода у Терачину од јутра па до мрака. Погледајте ове руке, оне су ми сведок; видите бразде преко лица мога, ископане оскудицом, коју сам за њега подносила. То не беше залуд, смело предузеће испало ми је за руком. Бепо је избегао, а ја сам му окове раскинула. Каква срећа! Заједнички бегасмо преко брда, после невероватних напора стигосмо на границу и ту нађосмо сигурно место да се одморимо. Проклета мисао!

— А убиство сточног трговца из Вероне?

— Бепо га је извршио; ја сама жртву сам му уходила.

— Проклетнице?

— За што? Он не може живети да не ради. Зар је он крив, што га његова дивља крв гони на убиство. О, какав је то човек! Да ме је убио, ја бих била срећна што умирем од његове руке; али да ме грди и туче због друге и пред том другом, што је моје лепоте нестало у самом страдању за њ, то поднети не могу, то хоће освете. Како дође до тога — хоћете да знате? Оно несрећно убиство! Ви сте нас јако притеснили, с једне стране ваши, с друге италијански жандарми. Као дивљач коју керови јуре, бегали смо све више уз брегове. Ужасан пут! Снага ме издаде, ноге ми се разрађавише. Преклињах га да ме остави и да само себе спасава. Али ме он узе у своје снажне руке и ношаше ме као какво дете. Доспесмо до неке колебе и зажелесмо да уђемо. Нека висока девојка, косе плаве и у перчин сплетене, која се на прагу појави, хтеде не дати нам да уђемо. Али се сукоби с погледом мога мужа, који се беше наљутио и, стојећи, прећаше стиснутим песницама. Она уздркта сва, а млечно јој лице обли се самим руменилом. О, Бепо је увек имао среће код жена! Колеба нам сад беше отворена и, што беше још вредније, девојка нам показа једну врло блиску, пространу, са свим скривену пећину, с једним улазом само, који беше познат само њој и њезину оцу, неком озлоглашеном кријумчару, тако, да у тој пећини могадосмо бити сигурнији него ма где. Ми смо били спасени, али ја сам ту изгубила свога мужа. Плава змија занела га је, они су се једно другом допали. Како сам им ја била на терету, он ме је терао и, дошто нисам хтела ићи, истукао и ногом ритнуо као какво шугаво псето.

Жена, испривавши ово, покри лице рукама и стаде грчевито јецати.

Проговоривши јој неколико утешних речи, хтедох метнути јој руку на раме, али ме она ухвати за руку и рече, хитајући:

— Ова рука треба да ме освети, сама ћу њоме управљати, кунем се Светом Богородицом. Али хајдете брзо, госп. комесару, док ме још бес раздире свест ми одузимљући, јер иначе могу се брзо стати кајати за ужасан корак који сам предузела.

* * *

Пипета је говорила истину. Без њене издаје тешко да бисмо могли пронаћи место, где се Строцаторе налазио скривен. Протицање једног готово пресушеног планинског поточића показиваше у једној јарузи стазу, уз коју се тешко и без и једне речи пужасмо између врлети. Пипета нас је водила; ја сам ишао за њом, с једним стражарем и два жандарма. Осврт зоре олакшавао нам је пењање. После хода, који је трајао дуже од три сата, Пипета на један пут стаде.

— Ту смо.

— Али не видим пећине.

— То је доказ, како је јако скривена. А мало би што и користило, да се унутра иде. Бепо је смотрен, па је се добро уклопао. Тамо га ухватити, тешко да би сте могли, или би стало много крви. А крви је већ доста проливено! Заклепа сам се, да вам Строцатора предам у руке, и одржаћу заклетву. Идите с људима својим иза стене.

Она то рече пресудно и заповеднички. Сви поступци ове чудне жене казиваху, да не треба ни мало сумњати поузданост њену. Распоредим људе према њеном захтеву, а свој добро напуњени револвер држах у приправности.

Пипета се приби уз неко жуто дбуње, размакну грање и виину неколико пута, између пауза неједнаких, неким дуже протезаним криком као каква тица грабљивица. Не потраја дуго, кад се силна хридина иза дбуња стаде мицати и из грања, које пуцаше, изађе нека јако порасна, снажна прилика, коју једва могадох што више уочити у сутоњу расвитка.

— Ха, ти ли си, жабо једна! чух неки строги глас. Шта тражиш још овде?

— Гле, драгане мој! и, рекавши то, Пипета паде на свог мужа, обавивши га рукама.

На мој знак, јурнуше жандарми напред. Строцаторе их опази.

— Несретна издајице, рикну он, иди с овог света! У руци му заблеста нож, који сјури Пипети дубоко у прси. Уздахнувши, она паде.

Убица се користио тренутком забуне, те, одгурнувши стражара, који га хтеде везати, јурну низ ону стазу. Изгледаше безуспешно гонити га.

— Пуцај! командовах ја.

Три метка готово једновремено опалише и одјекнуше у брдима као гром. Строцаторе учини још један скок, па се стропашта.

Остало оставих жандармима, а ја се пригнух Пипети. Бледа лица, она лежаше непомична на хриди, прободених груди, из којих тецијаше још топла крв. Својом марамом гледах да је зауставим и положих главу жене у своје крило.

— Пипета, чујете ли ме?

Она отвори уморене очи. Из ових загонетних звезда погоди ме поглед, који никад нећу заборавити.

У њима се не огледаше више мржња, него бол неискани, јак пун прекора.

— Где је Бепо? питаше гласом који дркташе.

Строцаторе је мртав, јављаше ми баш у тај мах један од жандарма.

— Мртав! О, заједно са њим умрети, каква срећа!

Неки осмејак блаженства разли се по лицу њезину, па јој остаде на лицу и после смрти.

Ја сам се постарао, те је уклопана у један гроб са мужем својим.

То је била једина благодарност, коју сам јој могао уздати за превелику услугу, коју је мени и човечанству учинила, издавши Строцатора.

НА ГРЕХ НАВЕДЕНА

(НАСТАВАК)

* * *

Сутра дан одох рано на каву код „Орача“. Чича Л... као редован гост већ је био тамо. Ја сам овде кад кад, долазио; ал' овога пута дођох нарочито, да чујем причу чича Л... кога сам увек радо слушао.

Бејасмо сами за столом и ја поручих две каве.

— Случај, господине! — после уобичајеног поздрава отпоче чича Л... Она грешница, што синоћ дође са мном к теби због сина, требала је да буде богата, врло богата, ...али, њена једна погрешка, један грех, све је то тумбе окренуло... И ако је много погрешила, она је сирота врло строго кажњена, јер је — на грех наведена.

— Видиш! Тамо, где се издижу оне палате, оне лепе зграде, што красе нашу престоницу — и ту показа руком низ улицу „Два бела голуба“ ка центру Београда — тамо и сад

постоји једна двокатница покојнога П. некадањег богаташа, мужа оне грешнице.

Он ми падаше као неки далеки сродник. Још сад ми стоји у памети и као да сад гледам очима ону слику, кад се њих двоје узеше. Ама што то беше пар људи, што су њих двоје живели, то, чини ми се, данас више нема. Кућа њихова цветала је сјајем и изобиљем као мало која. У њиховом дому давале су чешће пријатељске гозбе, где се до миле воље пило старо неготинско вино и певало на сав глас. И није на празно било оно што су људи говорили: »Имају па знају како се живи. Људи би били кад неби!«

Али, срећа није потпуна; она увек има своју сенку која често помрачава радости живота. И ти срећни људи, којима су толики позавидели на богатству, покрај толика имања, имали су и својих жеља које им Бог није хтео услишити. Ни после неколико година од како се узеше, немадоше оно што и у најсиротнију чатрљу доноси радост и срећу; били су без онога, без чега, како сам П. говораше, — нема блаженства у кући — били су без деце.

Домаћин, у последње време, шта више, није то крио ни пред ким. Он се често поче жалити како је због тога несрећан. Колико је пута само преда мном то својој жени пребацивао...

Једног празничног дана по ручку, одох му у посету. Још с врата приметих да беше мало »накресан«.

»Ходи Л..., ходи да пијемо!« узвикну чим ме спази. »Седи овде до мене. Хоћу да окренем у лумперај; да све имање попијем... Ја немам за кога да течем; .. немам коме да остављам...« седи!...

»Море мани се, човече! шта је теби? докле ћеш тако?« рекох; и чисто ми би криво и срам од оне жене.

»Шта мани! А шта ми вреди све богатство?... Гледај оног мог бедног кирајнију шустера Перу — пева му кућа од радости и ако са децицом само пасуља руча... Ето, ту је већа срећа него у великим и меблираним собама и свиленим хаљинама...«

»Па шта ћеш, брате... Божија је воља... Зар хоћеш противу његове свевишње воље?« почех ја да га одвраћам.

»Каква Божја воља, какви бакрачи. Нема ту никакве Божије воље, мој Л...; него не ваља њива, не ваља...; хеј!«

Бедна жена покри лице рукама и поче јецати. Изађе у другу собу; беше је срамота од мене.

»Иди бестрага« викну за њом »не требаш ми. Ја хоћу наследника... хоћу да знам за кога течем и коме да оставим ово пусто имање — вагра га изгорела.« За тим отпоче да говори и неке непристојне речи.

Ја устадох. Узех капу и пођох вратима да идем... Беше ми много криво, што преда мном толико изрезали жену.

То га као мало трже. Скочи и не даде ми да изађем... После беше миран, али, с времена на време дубоко уздисаше.

Седели смо и пили до пред ноћ. Кад сам пошао кући врло ме лепо испрати, али ја се ипак реших, да му више не улазим у кућу. Не могах више да подносим његове лудорије за децом.

Прође бога ми више од годину дана, ја му више никако не привирих у кућу. И звао ме преко момака и долазио је сам толико пута; али, ја не хтедох никако.

Једног дана исприча ми моја Стана како П... ова жена, ова иста, често долази у наш крај, код неке гатаре. Доцније мало, сазнам опет да често иде код Марије врачаре; да јој ова даје неке траве, корење и друге чудновате стварчице и предмете. Кад је П. пшао на пут, она по сву ноћ код врачара. Море, водили су је по пољанама, кували јој мачку без белеге, давали јој да јаше вратило у глуво доба и шта ти ја знам каквих још чуда није та жена учинила, само да остане тешка.

(СВРШИТЕ СЕ)

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

»Дука од Медуна«

Нико га не зна ко је и од куда је? Пропутовао је готово целу Јевропу, и у сваком новом месту, у које је долазио, мењао је не само име но и народност. Кад је у Србији, издаје се за Србина и сина пок. Ивка Поповића, жандармер. капетана,

који је погинуо за време бомбардовања Београда. У Бугарској је био Бугарин, рођен у Видину или Црногорац рођен у Берану; у Аустро-Угарској је Србин из Вршца, а у Румунији Србин из Пожаревца. Кад је у Русији, он је према приликама, српски или бугарски или црногорски официр у оставци.

Ова индивидуа, снабдевена је пасошима готово свих јевропских држава, која је узгред буди речено, и доста образована, јер говори: српски, француски, немачки, руски, турски, талијански, бугарски и грчки. Никада ништа није радила, већ је за све време свога досадањег 36-то годишњег живота скитала из места у место и варала, не само појединце, но и поједине целе градове, па ако хоћете и државе. Познате варалице: Никола Милојевић и Алекса Костић, једва ако би могли бити добри шегрти код овога самозваног »Спасе Поповића-Ивановића«, који је у извођењу својих операција и планова ненадмашан.

Поменули смо већ, да нико не зна од куда је ова варалица, па с тога ни ми не можемо ништа рећи о његовом месту рођења, пореклу и његовој најранијој младости. Починемо од 1874 год. од времена, када је полиција почела о њему водити рачун. Повод томе — рачуну — беше новац, који ова варалица поменуте године немилостиво расипаше. Неколицина старијих београд. кафеџија, још се, ваљда, сећају »богатога руског официра«, који имађаше наполеона као плеве и тропаше их стотинама за ноћ. Срећна та времена беху и за њих и за »Дуку од Медуна«, али веома несрећна за неке богате Русе, које он беше опељешо.

Почетком 1875 год. »Дука« је прогнат из Србије, као лице посве сумњиво и без икаква занимања. После дугог лутања по Русији, године 1878 виђамо »Дуку« у Бугарској, као полиц. чиновника у Видину. Ту је остао до 1881 год., а те године, не зна се због чега, напусти Бугарску и оде у Цариград одакле, после једномесечног бављења буде прогнат у Стару Србију — у своје родно место Пећ(?). Ово протеривање »Дука« је сам удесио, а ево за што:

Пок. Ивко Поповић, бив. жандармериски капетан, који је храбро погинуо за време бомбардовања Београда, и за чијег се сина овај »Дука« издавао, био је родом из Пећи. »Дука« је то знао, па кад је једног лепог дана остао без игде ичег у Цариграду, он се сам пријави полицији и изјави: да је родом из Пећи, да је дошао у Цариград да тражи рада, па пошто истог није могао наћи, рад би да се врати кући, али нема с чим. Молио је за помоћ.

Људи без занимања нигде се не трпе, а најмање у великим градовима. Према томе није никакво чудо, што је турска полиција одмах и радо испунила жељу »Дукину« и протерала га у место рођења.

Кад је стигао у Пећ, ова недостижна варалица, по плану још у Цариграду скројеном, разгласи: да је син пок. Ивка; да у Србији није могао добити парче хлеба и ако је његов отац погинуо за њену слободу и да је најзад том незахвалношћу Срба толико озлојеђен, да се решио да промени веру — да се потурчи.

Куд ће куга него у свој род, куд брука него за Србе Пећ нце?

Зар да доживе ту срамоту, да се турчи син њиховог омиљеног земљака и јунака пок. капетана Ивка? Какви би они Срби били кад би још и то допустили.

Па Турци? Зар да се смеју њиховом патриотизму? Зар да сваком згодном приликом скрнавe ту њихову светињу, укажујући им на сина њиховог Ивка и његово издајство?

Не, не. У интересу целог Српства, у интересу целог Хришћанства, они то не смеју допустити. Пок. Ивко не би у гробу могао мирно почивати, кад би се његов син потурчио.

Сироти Срби Пеџанци, мислећи да је ова варалица заиста син пок. капетана Ивка, реше се да га по што по то одврате од намере. По што „Дука“ удараше највише на то: како у Србији није за њега било и како нема од чега да живи, они се договоре и скупе између себе око 100 лира, да му их предаду, да помоћу њих предузме какав посао. Шта више, један од њих уступи му привремено једну своју кућу за становање. Све то учинише Срби Пеџанци, само да би и даље очували име добрих Срба и патриота.

* * *

Трећег дана по пријему новца, „Дука“ загребе“ из Пећи пут Црне Горе. Дошав тамо, одрече се и Српства и капетана Ивка, па се отпоче издавати за Руса и руског артилеријског официра у оставци. Као велики пријатељ балканских Словена а при том богат човек, дао је оставку на државну службу, па сад, вели, путује по Балкану, те да „своју браћу Словене“ што боље упозна.

Захваљујући великој наклоности Црногораца према Русима и лирама Срба Пеџанаца, „Дука од Медуна“ живљах на Цетињу као неки руски кнез. Поједини Црногорци чисто са неким страхоштовањем поздрављах овога „брата Московца“, а многи од њих обратише му се за препоруке на виђеније личности у Русији. Разуме се већ, да се он радо одазиваше тим њиховим молбама, услед чега његов углед отпоче нагло расти.

Све беше као што треба; све иђаше као подмазано. Још само један корак; још само неколико дана и... орден је ту. Ако успе у томе, освојио је поље, на коме ће своје операције моћи развијати до миле воље. Човек његових особина, са орденом црногорским, биће у стању да обмане цео свет а не само Русију.

Оваквим лепим сновима успављиваше се наш „Дука“ на Цетињу и у глави својој кројаше већ планове за нове преваре. Требало је само још неколико дана, па да његови снови постану стварност, али... пусто али поквари све.

Једно вече, од прилике после десето-дневног „Дукиног“ бављења у Црној Гори, стиже на Цетиње један путник у оделу Срба из околине Пећи, који рече: да је у Пећи био трговац и да је отуд побегао због зулума арнаутског, који му беху отели све што је имао, па шта више хтели и њега самог да убију. Оставио је, вели, жену и децу код једног свог доброг пријатеља, а он похитао у слободну Црну Гору, да сачува своја прса од куршума арнаутског. Србин Пеџанац причаше тако живо, у једној кафани скупљеним Црногорцима, о невољи која га је задесила, да они већ почеше претити осветом, а један између њих предложи, да се Србин Пеџанац одмах одведе „доброму брату Московцу“, те да и њему исприча шта га је снашло, е да би то он доставио коме треба. Овај предлог допаде се свима Црногорцима, те ти они онако уморног Пеџанца сподобију, па с њим право у стан „Дукин“. „Дука“ се тек беше раскомио, па онако докон прегледаше своју касу, т.ј. бројаше лире, које још не беше утрошио. Кад му је момак пријавио Црногорце, он нареди да се одмах пуне к њему, а оне лире, које бројаше, навлаш растури по столу. Хтео је тиме да покаже Црногорцима, како је богат и како мало води рачуна о новцу. За тили час напуни се соба Црногорцима. Србин Пеџанац беше у средини њих. Због свог малог раста не паде одмах у очи „Дуки“ нити овај спази њега. Тек кад један Црногорац исприча, за што су дошли и позва Србина Пеџанца да изађе пред „Дуку“ као пред неког владоца и он изиђе преда њ, могаху један другог добро видети и.. познати се.....

Пошто је неколико пута протрљао очи, Србин Пеџанац обрати се „Дуки“.

— Бога ти, господине, беше ли ти у Пећи пре 15 дана?

Тврдо решен да се бори до последњег тренутка „Дука“ баца један охоли поглед на Пеџанца, па се окрену Црногорцима и упита их:

— Шта хоће овај човек?

— Оно знаш, господине, није научио да разговара са великом господом, па се збунио, одговори један Црногорац.

За време овог говора Србин Пеџанац добро посматраше „Дуку“, па пошто се уверио, да је он доиста она варалица из Пећи, повика:

— Какав велики господин? Какав руски официр? Шта, ви људи булазите? Ово је једна препредена варалица, која је нас Пеџанце грозно преварила и придигла нам око 100 лира.

— Лажеш сукин син.

— Лажеш ти, варалице. Преварио си нас, па си дошао да вараш и ове људе. Држите га, браћо.

— Ево лира на столу, завика један Црногорац.

(СВРШИШЕ СЕ)

МАЈСТОРИЈЕ ВАРАЛИЦА

П. ЛИНДЕНБУРГ

Прев. Доб. В. В.

(СВРШЕТАК).

Једнога дана застаде један приватан екипаж пред једном кућом у улици Св. Хоноре; из њега изађе једна елегантна дама, која запита чуварку куће, да ли би могла добити стан под кирију. Разуме се, она се погоди, да плаћа 5000 динара годишње кирије за тај квартир и рече своје име: „Бароница Пуеро“, и даде своју адресу. Кад је хтела да да бакшиш чуварци куће, не нађе у своме портфељу ни паре. „Боже мој!“ повика она, „изашла сам без новаца. Молим вас, госпођо, затражите од мога кочијаша 50 динара, а ја ћу вас дотле причекати овде.“ Ова се врати ускоро натраг, и рече, да кочијаш има само шест динара код себе. „О, како је то непријатно“, рећи ће бароница, „хтела сам нешто нужно да купим, па сад не могу.“ Тако угледној новој кирајници стави чуварка куће сву своју уштеду, 300 франака, на расположење, и бароница то милостиво прими. Пошто новац није донет сутра дан, као што је речено, потражи чуварка госпођу Пуеро у кући, коју је ова назначила као свој стан, али је тамо не нађе, јер су и „бароница“ и њен „кочијаш“ били варалице.

Као што смо видели, варалице се појављују у најразноврснијем оделу, те морају нарочиту пажњу да обрате својој елегантној гардероби. „Права“ варалица клони се увек издавања новаца, јер он добива и жељено одело својим лукавством. Један човек, коме су хаљине све мокре, дође госпођи Лесклидовој, за чијег се супруга зна, да је изишао пре једног сата, и да се још није вратио. „За име Божије, госпођо, ваш се муж сурвао у Сену, баш кад је хтео да уђе у скелу. Немојте се без потребе плашити, није се десила несрећа. Ми смо га извадили и само му је сад потребно топло одело, те ме је с тога овамо и послао“, а госпођа му, разуме се да тражено одело. „Хоћете ли и ви, госпођо, одмах? — „Да, да, сад ћу и ја, само да се обучем.“ — „Па онда ћу да отрчим напред.“ И он отрча тако напред, да га више никад и не види госпођа Лесклидова! Разуме се по себи, то је била само превара.

Варалица се уме добро да постара и за своје благоутробије. Један лепо одевен слуга уђе у један велики локал и оде право газди радње: „Мој господар, гроф Лури, добио је сад баш неколико гостију. Стога вас молим, да ми одаберете најфинијих јела, а од вина: малаге и шампањера. Ваш момак нека пође са мном — можда ће бити још што год потребно.“ Момак пође за овим с пуном корпом јела и пића; пред кућом, у којој је требало да станује гроф, застаде његов слуга и удари се по челу: „Ех, баш сам луд где ми је памет, та господин гроф ми је рекао да не заборавим вишњеву ракију; но, лепа парада, још да сам то заборавио лепо би ми ишло од мог господина. Трчите брзо натраг и донесите флашу најбоље вишњеве ракије; само се пожурите, да мој господар не буде нестрпелив, а корпу оставите овде.“ Слуга потрчи што је брже могао, да донесе вишњеву ракију, а дотле је „грофов слуга“ далеко већ измакао с корпом.

У комптоар велике винарске радње Морсове уђе један постарији официр и представи се: „Капетан Дијамел. Хоћу да купим за нашу официрску касину вина и коњака, и то скупе и јевтиније врсте, па вас молим, да ми покажете пробе Бор-

до-а? Официревој се жељи одговори с највећом радошћу, и он пробаше вина пуна два сата, причајући о својим ратним авантурама, и при поласку остави лепу поруџбину: четири бурета Бордо-а, једно буренце рума, једно буренце коњака и шест корпи шампањера.

„Сутра у подне мора ова поруџбина бити пред Лобо-касарном; молим вас да пошаљете уједно и рачун.“ Сутра дан зауставише се кола пред касарном, пред којом се шетао капетан, али данас у цивилу. Он приђе кочијашу и рече му нестрпљиво: „Чекам већ подуже, а немам времена. Где је рачун?“ Кочијаш га изнесе. „Шта“ зар само један егземплар? Ја сам јуче у комптоару нарочито казао, да се напишу два примерка; е, баш су глупаци! Ето, а ја морам у скоро на дужност!“ За тим се окрену кочијашу: „Брзо, сине мој, отрчите натраг и донесите и други рачун;“ кочијаш оде, а капетан остаде да чува кола. Кад се кочијаш вратио, није било ни трага ни гласа од кола и вина. Капетан је отерао сам кола, да се не би трудио кочијаш!

На завршетку да испричамо још једну особиту мајсторину једне варалице. Барон Ф. Б., богат младић, хтео је да изда свој стан, који је доносио годишње кирије 20.000 франка. Једно пре подне пријавише му грофа Морица Грандијера, који хоће да прегледа стан. Барон га прими веома љубазно: „Јесте ли ви, господине грофе, син генерала, који има исто презиме?“ — „Наравно, господине!“ и гроф исприча, како је до сад био у дипломатској служби, по разним варошима, а сада хоће стално да се настани у Паризу. Како је слуга јавио барону, да је доручак готов, то барон позва грофа на доручак, а после се извезоше, ручаше заједно у вароши, а вече проведоше у позоришту. Стан нису прегледали, али на молбу баронову дође гроф сутра дан опет. Показа му собе, и оне се допадоше веома грофу, биле су веома у реду и падала су у очи множина оделења за купање. „Да“, рече барон, „ја сам велики пријатељ лечења водом; та купања одржавају младост и здравље.“ Барон је и даље причао о користима од купања, што је гроф веома пажљиво слушао. „Кажите ми, господине бароне, да ли би сте хтели да будете тако добри, да ми покажете један практичан курс купања сада?“ — „О, с великим задовољством, драги грофе,“ одговори барон и скиде се, те се поче весело купати. „Молим вас, извините ме за један тренутак“, извињавао се гроф, одмах ћу се вратити.“ Барону беше за чудо, што нема грофа никако. Гроф беше послао бароновог слугу, да му донесе сребрну табакеру из ресторације, где је заборавио. Барон у часу примети, да му је са писаћег стола нестала кутија, у којој је било сваковрсних драгоцености.

ПОТЕРА.

Јован Грујић - Лазич - Лазов, војнички бегунац, чију смо слику изнели у 34-ом броју нашег листа под насловом „Ко је ово“? 27. августа тек. год. у вече, **побегао је** из гарнизона затвора у Враћи. Он је био стављен под суд и у притвор од стране судског референта моравске дивизије због бегства из војске и кривица учињених за време бегства, о којима се сазнало поводом изнете му слике и извешћа која смо о њему донели у прошлом броју нашег листа. Ово бегство Јованово најбоље доказује: колико је он опасан и покварен. У цели, да се ова препредена лопужа што пре ухвати, а и због тога, што ћемо овај број послати и у места где прошлих бројева са сликом његовом нема, — износимо му поново слику и скрећемо озбиљну пажњу свима властима и читаоцима на њега. У случају да се Јован пронађе, треба га под јаком стра-

жом спровести команданту моравске дивизије у Ниш с позивом на Бр. 8524, или Управи гр. Београда на Бр. 2065.

Василије Дражић, из Белосавца, окр. подринског — осуђеник београдског казног завода Бр. 1929, који је био на раду у Добричеву, побегао је 26. пр. мес. испред чувара. Он има 25 година, средњег је стаса, црномањаст је. Осуђен је био на 8 год. робије за то што је:

а) Ноћу између 4. и 5. септембра пр. год. у друштву са Јеремијом Пајићем из Белосавца пробуши сврдлом на неколико места амбар Илије Пајића, из истог места и из истог однели жита, у вредности 20 дин.

б) Ноћу између 31. августа и 1. септембра пр. год. ускочио кроз отворени прозор у дућан Дамњана Тарбића, ковача, и из истог украо и однео две гвоздене осовине, којих вредност износи 24 динара.

За одбеглим Василијем наређује се најживље тражење. Пронађеног треба стражарно спровести начелству округа моравског с позивом на Бр. 8588, или Управи града Београда на Бр. 20226.

Илија Алимшић, родом из села Накучана, окр. подринског — осуђеник београдског казног завода, Бр. 2438, који је био на раду у Добричеву, побегао је 26. прошлог месеца испред чувара у друштву са Василијем Дражићем, осуђеником Бр. 1929. Илија је био осуђен на 6 година робије у лакој окупи за то, што је 23. јануара 1896 год. украо једну кобилу Живану Поповићу, земљоделцу из Добрића. Илија сада има 27 година, средњег је стаса, црномањаст је. Наређује се живо тражење одбеглог осуђеника. Пронађеног треба под јаком стражом спровести начелству округа моравског с позивом на његову депешу од 26. прошлог месеца под Бр. 8588, или Управи града Београда с позивом на њен акт од 27. истог месеца под Бројем 20226.

Дамњан Војић, родом из села Бакионице, по занимању столар, решењем начелства округа ужичког стављен је под истрагу и у притвор за извршени покушај убиства над својом маћехом Ружицом. Дамњан је по извршеном делу одмах побегао, и сада се не зна где је. Он има 40 год., средњег стаса, у опште је плав. Начелство окр. ужичког актом својим од 26. августа тек. год. Бр. 10882, моли све полициске власти, да Дамњана живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Дамњан се може спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 20402.

Милан—Михаило Јовановић, Циганин, скитач, решењем књажевачког првостепеног суда стављен је под суд и у притвор због крађе коња, и прављење и употребу лажних исправа. Он је још за време истраге побегао из болнице књажевачке, где је био на лечењу. Милан—Михаило има 46 год., средњег је раста, дежмекаст, добро развијен, у опште црномањаст. Наређује се тражење. Пронађеног треба спровести књажевачком првостепеном суду с позивом на Бр. 7743, или Управи града Београда на Бр. 20674.

Јанићије Коларевић, родом из села Породина, окр. пожаревачког — осуђеник београдског казног завода, побегао је 28. тек. м-ца са рада из Топчидера. Он има 22 год., средњег је стаса, смеђ је у опште. Осуђен је био на 8 год. робије због извршених десет опасних и простих крађа и то:

1. 8. марта 1893 год. извршио је опасну крађу Станоју Гајићу из Кушљева.

2. У среду пред Божић исте год. обио је кућу и похарао Николу Вучковића из Вашановца.

3. Ноћу између 12. и 13. нов. 1893 год. извршио је опасну крађу Благоју Марковићу из Ливадице.

4. Исте ноћи извршио је опасну крађу Николи Атанацковићу из Ливадице.

5. Ноћу између 29. и 30. септембра 1893 год. извршио је опасну крађу Милошу Обрадовићу из Ливадице.

6. Ноћу између 5. и 6. новембра исте године из затворене авлије украо је једну овцу Велимиру Каменчићу из Кушиљева.

7. Исте ноћи извршио је опасну крађу Милану Антићу из Кушиљева.

8. Ноћу између 29. и 30. децембра исте год. извршио је опасну крађу Миловану Минтићу из Четережа.

9. Ноћу између 5. и 6. новембра исте год. украо је два ама са уздама из авлије Мијаила Николића из Кушиљева, и

10. Ноћу између 11. и 12. октобра на опасан начин украо је из авлије разне ствари Јовану Васићу из Ливадице.

Све је ове крађе Јанићије извршио у друштву са Радисавом и Стеваном Бацакићем, Стеваном Вајкићем, Адамом Милосављевићем, Илијом Радивојевићем, Марком Станојловићем, Димитријем Милошевићем и Јованом Станојловићем из Породина. Јанићије је дакле учесник у свима побројаним крађама, а ови именовани другови његови, били су подељени, једни на једној, други на другој ит.д.

Као што се види, Јанићије је залазио из куће у кућу, са имања на имање и на дрзак начин дизао што је год дохватио. Према броју и начину извршених крађа, да само није био малолетан, он би већ давно добио *куршум у чело*.

На робији у последње време није имао никакве тешкоће јер је био слободњак, и он несретник онет бега, јамачно да изврши нове грехове. За одбеглим Јанићијем наређује се најживља потрага. Пронађеног треба стражарно спровести управи београдског казненог завода с позивом на Бр. 5004, или управи града Београда на Бр. 20235.

Живко Н., бив. ватрогасац из Шапца извршио је крађу Милану Бобићу, келнеру из Београда и однео му: 25 динара готовог новца, један пар новог одела, четири пара белог веша и једне нове ципеле. Живко има 30 год., стаса је високог, сувоњав је, црномањаст. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести управи гр. Београда с позивом на Бр. 20251.

Раде Марковић—Васиљевић, земљод. из села Чичкоте, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза аријског, побегао је из истог 26. тек. м-ца. Он има 26 год. малога је раста, дежмекаст, у опште је смеђ. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести начелнику среза аријског с позивом на Бр. 6043, или управи града Београда на Бр. 20227.

Јулијус Штајниц, бив. комисионар у Б. Пешти, проневерио је комисиони есап, у вредности 5292 фл., и побегао. Мисли се, да се Јулијус сада налази у Србији а нарочито у Београду, где и фамилије има. Он је и раније, пре 3 до 4 године био у Београду, — у банкарској радњи Андрејевића и Комп. Слика, коју му доносимо из тога је доба и потпуно одговара садањем његовом изгледу; с том само разликом, што су му сада мало дужи бркове.

Он сада има око 27 година, средњег је стаса, косе смеђе, а тако исто и бркова, у лицу је бубуљичав. Наређује се тражење. Пронађеног треба стражарно спровести управи гр. Београда с позивом на Бр. 20266.

Владимир, Марко и Младен Васиљевићи, скитачки Цигани, који су окривљени за три опасне крађе, 2. овог м-ца, ноћу побегли су из притвора начелника среза ражањског.

Владимир има 28 год., раста је средњег, од одела има јелек, кошуљу и гаће од сељачког платна, на ногама опанке, у лицу црн и пун.

Марко има 25 год. раста је средњег, од одела носи: гуњче, кошуљу и гаће од сељачког платна, на ногама шарене чарапе и опанке црвене.

Младен има 16 год., стаса је малог, црномањаст у опште, од одела има на себи кошуљу и гаће од сељачког платна, бо-соног.

Сви носе обичне шубаре.

Наређује се живо тражење. Нађене ваља стражарно спровести начелнику среза ражањског с позивом на Бр. 8058, или управи града Београда с позивом на Бр. 20822.

Радојица Трифуновић, родом из села Жежевице, који је био под истрагом и у притвору код начелника среза трнавског због убиства своје жене, — побегао је из притвора. Он има 40 год., средњег је стаса, плав, на челу и палцу једне руке има мале белеге од посекотина, једном је већ био на робији. Начелник среза трнавског актом од 22. тек. м-ца № 7753, моли све полициске власти, да Радојицу живо потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Радојица се може спровести и управи града Београда с позивом на Бр. 20365.

Ђорђе Антић, земљоделац из Врандола, среза белопаланачког, окр. пиротског, осумњичен је, да је на дан 25. августа тек. год. убио из пушке Богдана Поповића, свештеника из Мокришта, истога среза. Ђорђе, кога је нестало одмах по извршеном убиству, има 45 год., средњег је раста, има дугачке смеђе бркове, у оделу је од белог сукна. Начелник среза белопаланачког депешом Бр. 5319, моли све полициске власти, да Ђорђа најживље потраже и у случају проналаска њему стражарно спроведу. Пронађени Ђорђе може се спровести и управи гр. Београда с позивом на Бр. 20699.

Ђорђе Паштрмац, бив. суд. писар, који је због дела фалсификата стављен био под кривичну истрагу и у притвор, решењем првостепеног суда за варош Београд од 6. Јуна 1896. год. № 11822, на побегао понова се тражи. Пронађеног треба стражарно упутити истом суду с позивом на његов акт од 2. септембра тек. год., № 557, или управи града Београда на Бр. 20689.

Т Р А Ж И С Е.

Анка Томићева, куварица, пресудом начелства окр. ужичког осуђена је на три дана затвора или 9 динара новчане казне. Не зна се где се сада налази Анка, па с тога начелство округа ужичког актом № 6366, моли све полициске власти, да Анку пронађу и поменути пресуду над њом изврше, па о томе начелство извести.

Јоксима Мијатовића, механџију из Причиновића, тражи стражарно начелник среза мачванског, депешом Бр. 16560. Пронађени Јоксим може се спровести и управи гр. Београда с позивом на Бр. 20372.

Јоцу Мијовца, бив. винограцију из Шапца, тражи начелник среза поцерског ради неког саопштења. Пронађеног Јоцу треба спровести поменутом начелнику с позивом на његов акт под Бр. 4864, или управи гр. Београда на Бр. 20353.

Младена Вуковића бившег одговорног уредника „Српске Заставе“ тражи првостепени суд за варош Београд актом својим од 1. септембра ове године № 47553. да се пронађе и њему упутити. Пронађени Младен може се упутити и управи града Београда с позивом на његов акт Бр. 20555.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

А. Ј. Крагујевац. — Добили смо рукопис „Наш Драјус“ и употребимо у згодној прилици са неком малом изменом. Хвала.

Г. Е. Скендеровићу ср. начелнику Крагујевац. Примили смо и другу партију претплате. Уз одговор о пријему, послаћемо и обр-рачун. Хвала.